

άμμουσόγη ή, άμάρι. άμμουσιόγησ Κρήτ. (Σέλιν.)

Έκ τών ούσ. άμμοῦσα καί γή, παρ' ὃ καί γῆς.

Χῶμα άμμῶδες. Πβ. άμμόγειο, άμμόγη, άμμότοπος, άμμουσερό.

άμμοφάγος επίθ. άμάρι. άμμοφάος Ζάκ.

Έκ τοῦ ούσ. άμμος καί τοῦ -φάγος, ὃ ἐκ τοῦ ἔφαγα άορ. τοῦ ρ. τρώγω.

Ό τρώγων άμμον.

άμμοφέρνω άμάρι. άμμοφέρνον Στερελλ. (Αίτωλ.)

Έκ τοῦ ούσ. άμμος καί τοῦ ρ. φέρνω, περι οὔ ὡς β' συνθετ. ιδ. ΓΧατζιδ. ἐν 'Αθηνῶ 22 (1910) 252.

Περιέχω άμμον: 'Αμμοφέρν' αὐτό τοῦ χουράφι. Συνών. άμμίζω, άμμουδίζω 1.

άμμόχορτο τό, Κέρκ. — Λεξ. Έλευθερουδ.

Έκ τών ούσ. άμμος καί χόρτο.

1) Τό βότανον άμμόφυτον τό μέσον (arenaria media) τῆς τάξεως τών καρυοφυλλωδῶν (caryophyllaceae) ἐνθ' άν. 2) Θάμνοι τοῦ γένους τοῦ κυτίσου (cytissus) τῆς τάξεως τών ψυχανθῶν (papilionaceae) Κέρκ. [**]

άμμοχτισμένος επίθ. Ζάκ.

Έκ τοῦ ούσ. άμμος καί τοῦ χτισμένος μετοχ. τοῦ ρ. χτίζω.

Έκτισμένος ἐπὶ τῆς άμμου. Συνών. άμμόχτιστος.

άμμόχτιστος επίθ. Ζάκ.

Έκ τοῦ ούσ. άμμος καί τοῦ επίθ. χτιστός.

'Αμμοχτισμένος, ὃ ιδ.

άμμόχωμα τό, Λεξ. Βλαστ.

Έκ τών ούσ. άμμος καί χῶμα.

Χῶμα περιέχον άμμον. Συνών. άμμουδόχωμα. Πβ. άμμότοπος.

άμμοχώραφο τό, ΓΧατζιδ. ἐν 'Αθηνῶ 24 (1912) 32.

Έκ τών ούσ. άμμος καί χωράφι.

Άγρός περιέχον άμμον. Πβ. άμμότοπος, άμμουσερό.

άμμοχώρυγο τό, Πελοπν. (Μάν.)

Έκ τών ούσ. άμμος καί χωρύγι.

Μεῖγμα άμμου καί άσβέστου.

άμμόχωστος επίθ. Λεξ. 'Ηπίτ. άμμόχουστους Μακεδ. (Καταφύγ.)

Τό μεταγν. επίθ. άμμόχωστος.

Ό κεχωσμένος ἐν τῇ άμμφ. 'Η λ. καί ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. 'Αμμόχουστο Κύπρ.

άμμώδης επίθ. λόγ. κοιν. άμμώδιους Στερελλ. (Αίτωλ.) άμμῶδες τό, Βιθυν.

Τό μεταγν. επίθ. άμμώδης. Διὰ τὸν τύπ. άμμώδεις πβ. ΓΧατζιδ. ἐν 'Επιστ. Έπετ. Πανεπ. 9 (1912/3) 42 κέξ. καί 'ΑνθΠαπαδοπ. Γραμμ. βορ. ιδιωμ. 114.

1) Ό περιέχον άμμον ἐνθ' άν.: Τόπος άμμώδης. Χωράφι άμμῶδες λόγ. κοιν. Συνών. άμμουδερός 1, άμμουδίτικος. 2) Τό οὔδ. ὡς οὔσ., τόπος άμμώδης Βιθυν. 'Η λ. καί ὡς τοπων. Νίσυρ.

άμμωνία ή, λόγ. κοιν.

Έκ τοῦ άρχ. ὄν. 'Αμμων διὰ τοῦ μεταβατικοῦ άμαρι. επίθ. 'Αμμώνιος.

Τό διάλυμα τῆς αερώδους άμμωνίας ἐν ὕδατι. [**]

άμμώνω Ζάκ.

Έκ τοῦ ούσ. άμμος.

Πλέον ἐγγίζω τὴν άμμον τοῦ πυθμένος, ἐπὶ πλοίου 'Αμμώνει τό καράβι.

άμμωσι ή, Νάξ.

Έκ τοῦ ρ. άμμώνω.

'Αμμος: 'Ηδενε άμμωσι ἢ ἤδανε άμμωσες 'ς τὰ παπούτοια μου. Συνών. άμμοιδη, άμμος 1, άμμουδα 1, άμμουδιὰ 4, άμμοῦσα 2.

άμνάδα ή, 'Ικαρ.

Έκ τοῦ μεταγν. ούσ. άμνάς.

Θῆλυ πρόβατον ἡλικίας ἐνὸς ἔτους. Συνών. άμνάδι.

άμνάδι τό, άμάρι. άμνάδ' Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ. κ. ά.)

Έκ τοῦ μεταγν. ούσ. άμνάς.

'Αμνάδα, ὃ ιδ., ἐνθ' άν.: Εἶχα ἕναν άμνάδ' κ' ἔφαγεν ἂ ὀλύκον Χαλδ.

άμνάζω Πόντ. ('Οφ.)

Έκ τοῦ άρχ. ούσ. άμνάς.

Γεννώ, ἐπὶ προβάτου: 'Εμνάσαν τὰ πρόβατα.

άμνημόνευτος επίθ. λόγ. κοιν. καί Πόντ. ('Αμισ.) άλημόνευτος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Τό άρχ. επίθ. άμνημόνευτος, ὅπερ διὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης εἰσηλθεν εἰς τὴν δημόδη γλώσσαν.

1) Έκεῖνος τοῦ ὁποίου τό ὄνομα δὲν ἐμνημονεύθη ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἐν τῇ λειτουργίᾳ ἢ ἐν ἄλλῃ ἐκκλησιαστικῇ τελετῇ, ἦτοι ὃ ὑπὲρ οὔ δὲν ἐδεήθη ὁ ἱερεὺς λόγ. κοιν. καί Πόντ. ('Αμισ. Σάντ. Χαλδ.): 'Αφήκε τὴ μητέρα μου άμνημόνευτη ὀ παπῆς 'Αθῆν. 'Ο κύρι σ' άλημόνευτος ἐπέμ'εν (ἔμεινε) Χαλδ. 2) Ό μὴ ἀξιωθεῖς μετὰ θάνατον τῆς νενομισμένης ἐκκλησιαστικῆς κηδεῖας Πόντ. ('Αμισ. Χαλδ.): 'Αλημόνευτος ν' ἀπομένεις! (νά μείνης! 'Αρά) Χαλδ.

άμνηστία ή, λόγ. σύνθη.

Τό μεταγν. ούσ. άμνηστία.

'Η ὑπὸ τῆς πολιτείας συγχώρησις ἀδικήματος κατ' αὐτῆς διαπραχθέντος.

άμνίδι τό, Χίος

'Υποκορ. τοῦ ούσ. άμνιδα, δι' ὃ ιδ. άμα.

Μικρὸν σιδηροῦν ἐργαλεῖον, δι' οὔ καθαρίζουν τὴν κυψέλην.

άμνός ὃ, Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ζάκ. Θράκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κῶς Σάμ.

